

אימי

"אימי זכרונה לברכה הייתה צדקת גמורה", כך כתב ביאליק, כך הייתה אימי, וכזאת נפרדה מאיתנו ישובה בכורסה המיוחדת, בה בילתה שעות ארוכות בשנותיה האחרונות, בה מצא גופה שבגד בה בשנים האחרונות יותר ויותר מרגוע ומזור לכאבים ולמיחושים שפקדו אותה ככול שעברו השנים.

בכורסה נעצמו העיניים - העיניים שראו את הנסיגה מאשדות בחשכת הלילה במלחמת השחרור, שראו את הפילוג על רקע אידאולוגי, את הניצחון של ששת הימים והדיכאון של מלחמת יום כיפור, שראו ילדים ונכדים ונינים, שראו מהפך פוליטי, מהפך בהוויית הקיבוץ, מהפך בגישה "איש לפי יכולתו ואיש לפי צרכיו" ל-"לא עוד לתת רק לקחת". העיניים שקראו וקראו ספרים על ספרים עד שתשו, שעקבו אחר ציפורים, אחרי הטבע בגדולתו, אחרי מחזורי הגידול בשדות הקיבוץ.

ונדם הפה - שצעק אחרי אביבה "שגולדשמיד ילך לחלוב למה את?", שלימד דורות בבית הספר, דורות שהיו ניגשים אליה לאורך השנים ושואלים "את זוכרת שהיית המורה שלי?", שידע לספר סיפור, כפי שרק במשפחת ניב יודעים, לנכדים שהיו מרותקים, לכל מי שבאו בדלת ביתה ונשבו בקסם המחשבה הצלולה.

ונדם הלב- הלב הגדול של אישה גדולה, שהכיל והכיל, את כל מי שרק רצה שיכילו אותו, במיוחד אלו שכולם אמרו עליהם שמהם לא יצא כלום, שזילזלו בהם. הלב שאהב כל יצור אנוש באשר הוא, הלב שסירב להכנע לתכתיבי העת החדשה.

ונדמה המחשבה - הצלולה הבהירה הפשוטה, שמנתחת בצורה מעוררת השתהות את המצב, הפוליטי החברתי הקיבוצי.

אימי הייתה אחת מאותם אבני היסוד ממנה קם הקיבוץ, החברה הישראלית. לא בדיבורים ולא בהצגות, במעשים צנועים, יום יומים. לא מאלה שמלאו תפקידים ציבוריים אלא מאלה שהרכיבו את הציבור שיכול היה לבצע חזונו של אותם פוליטרוקים מבלי לבקש תמורה מיידית. בצורה מסורה וצנועה.

והצניעות הזאת הייתה גורמת לה לומר-"למה כל הטירחה הזאת?", למה להטריד את הציבור במזג אוויר כזה?" היא זאת שהקשתה עליה לבקש עזרה גם מבני משפחה, שאיפשרה לה להסתגל לשינוי באורחות החיים בקיבוץ המתחדש. שהייתה נר לרגליה.

לפני כחודש ערכנו כנס משפחתי בצהרי שבת, מזג האוויר היה מושלם, הנוכחות הייתה מלאה והרעש היה גדול. כהרגלה אימא הקדישה תשומת לב לכל מי שרצה, שאלה שאלות והתענינה בצורה אישית מה עושה כל אחד, כאשר שאלה את נעם הבת של יואב מתי היא פותחת קליניקה כפסיכולוגית התשובה הייתה "אבל סבתא רק התחלתי ללמוד זה יקח לפחות 7 שנים" התשובה שקיבלה הנכדה הייתה "נו אם זה המצב את תצטרכי לבוא מאחרי האקוודוקט לצעוק כדי

לדבר איתי". חדה, מדוייקת, מפוקחת, משלימה ולא משלה. כך היית אימי עד נשימתך האחרונה.

אני רוצה להודות לבית אשדות על השנים בהם לקחה אחריות על אימי, על שהמשפט "אל תשליכיני לעת זיקנה" לא נשאר כתוב אלא בוצע בפועל, בעולם החדש הדבר לא מובן מאליו.

אני רוצה גם להודות לדיתי על חמש וחצי השנים האחרונות בהם סעדת את אימי בימים טובים שהיו רבים, וימים רעים שאני מקווה שהיו כמה שפחות.

שמוליק